

Sygn. akt V CNP 71/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi Z. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lutego 2012 r.

w sprawie z powództwa Z. C.

przeciwko F. Zakłady Bukmacherskie Sp. z o.o. w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarżący domagał się stwierdzenia, na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lutego 2012 r., którym został zmieniony wyrok Sądu Rejonowego w R. w ten sposób, że zamiast kwoty 30.525,95 zł została zasądzona kwota 2850 zł z tytułu odszkodowania.

W skardze powód zarzucił naruszenie prawa procesowego tj. art. 299 k.p.c. oraz prawa materialnego tj. art. 7 k.c., art. 353¹ k.c., art. 673 § 3 k.c., art. 60 k.c., art. 473 § 1, 2 i 3 k.c., art. 83 k.c., art. 86 k.c., art. 84 k.c., art. 58 § 2 k.c., art. 65 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 417 k.c., art. 664 § 2 k.c., art. 672 k.c., art. 687 § 1 k.c., art. 685 k.c. art. 703 k.c. oraz art. 89 i 93 § 2 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie lub błędną wykładnię i wskazał, że skutkiem naruszenia wyżej wymienionych przepisów prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z prawem, czego konsekwencją jest wyrządzenie wymiernej, już istniejącej szkody polegającej na nie zasądzeniu odpowiedniego wynagrodzenia za wynajem lokalu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i uch uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, niepubl.). Brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący spełnił

wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. W skardze zostały sformułowane zarzuty stanowiące podstawę skargi, natomiast nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Nie spełnia wymagania określonego w punkcie trzecim twierdzenie skarżącego, że „Wskutek tych naruszeń zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem.”. Wskazanie na przepisy, które sąd naruszył wydając zaskarżone orzeczenie, może być potraktowane jedynie jako zarzut odnośnie do orzeczenia, a więc element podstaw skargi, a nie wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne (w/w postanowienie III CNP 14/12).

Przepis art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest zatem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem jej zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powoda, że szkoda polega na nie zasądzeniu odpowiedniego wynagrodzenia za wynajem lokalu, bez wskazania kwoty stanowiącej szkodę i uprawdopodobnienia jej wysokości oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji.